

Diáknyomoruság

Budapest, február 22.

Még a múlt évben, a Népszálló építkezése közben Bárczy István polgármester ankétet hírdetett, amelyen a tanulóifjúság társadalmában működő nyomor élénk megvilágítása után a főváros elhatározta, hogy a felmerült óriási bajok benívesítésére, a Népszálló mintájára egy «Diákszálló» építkezését fogja elrendelni.

Ez a gyönyörű szociális intézmény, sajnos, eddigelé nem valósulhatott meg, pedig a diákok között uralkodó borzalmas nyomoruság, — amelyet a mostani rossz gazdasági viszonyok csak súlyosbítottak — ugyancsak sürgeti ennek a nagyfontosságú kérdésnek gyors megoldását. Nem is beszélünk az egyéb nyomoruságokról, mint például a ruházódás, hanem csak pillantsunk bele a diákok rettentő lakásviszonyaiba, mely már maiban véve is súlyos ok a sürgős intézkedésre. A szegény diák hármával-négyesével lakik egy zugban, — amelyet átfűtteni egyikük sem tud, — s így kénytelen könyvtárakban, egyesületekben eltölteni idejét tanulásának rovására. Sokan vannak az egyetemi hallgatók között olyanok, akik nagy nyomoruk miatt négy hétig sem váltottak tiszta fehérneműt, akiknek rongyos ruházaik szármalmas külsőt nyujt, akik bizony sokszor még a legkisebb iratkozhatnak, mert még azt a pár rajóért sem tudják előkeríteni, amibe egy-egy iratkozás kerül... Hát még az élelmézés? Az átkoplalt napok rettenetes szomorúsága?! Így ábrázon le sem lehet írni azt a borzalmas nyomoruságot, amely egyre növekszik a diákok társadalmában és teremt irtózatos valóságokat, emberre nem méltó helyzeteket.

Azok a segélyző egyesületek, amelyek hivatva lennének a diákok nyomorán enyhíteni, egyedül sem bírják teljesíteni ezt a nagyfontosságú kötelességet. Így például a Budapesti Hallgatók Segítőegyesülete minden szegény tagot tíz korona havi segélyben részesít és állásokhoz juttatja őket. A Mensa-Akadémika csak 35 hallgatót tud ingyen ebéddel és százhusz hallgatót félebédsegélyvel ellátni. A «Diákotthon» csak száz hallgatónak tud ingyen lakást adni, de azoknak is csak úgy, hogy egyet tesznek össze egy szobába és ez bizony nagyon akadályozza az alapos tanuláshoz szükséges nyugalmat. Még a protestáns hallgatóknak van a legjobb dolgu, mert azokat a Bethlen Gábor-Kör támogatja és rendkívül sok protestáns diák nyomorán könnyít, míg ellenben a katolikusoknál a Szent Imre-Kör, ahelyett, hogy támogatná az egyetemi ifjúságot, inkább felesleges kiadásokba kerülni a folytonos társas összejöveteleikkel.

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

378.27

Hely

Idő

1913.

Személy

Szerző

Cím Diáknyomoruság.

Forrás: Világ

Bp.

1913 11/23

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz

táncmulatságaikkal.

Ilyen viszonyok mellett csak természetes, hogy a diákok között kezd mindjobban kiélesedni a helyzet türethetlensége és szomorú kíváncsisággal lesik az annyira emlegetett és a főváros által javasolt «Diákszálló» megvalósítását. Érdekesnek tartottuk Wildner Ödön tanácsnokot megkérdezni, aki a következő felvilágosítást adta a Diákszálló ügyében:

— A diákok között fölmerült tarthatatlan nyomoruság indította a fővárost arra, hogy az említett mult esztendei ankétben egy diákszálló építésére határozta el magát. Hamarosan tervbe is lett véve, csak hogy sajnos, nem vihettük a tervet keresztül egyéb kiadások miatt... Ugyancsak nem bírtuk ez a nagyfontosságú intézményt a főváros ezidei költségvetésébe se beleilleszteni.

váratlan kiadások merültek fel, amire a város nem számított... Így tehát a Diákszálló ügye kimaradt a költségvetésből és most egyelőre szó sem lehet az építkezésről.

Ennyi az egész... A diákok tehát továbbra is várhatnak, pedig, hogy mennyire tarthatatlan a helyzetük, azt legjobban bizonyítják Czveingros Béla egyetemi hallgató szavai, ki a Budapesti Bölcsészethallgatók Segítő-Egyesületében a szegény diákok ügyeit intézi:

— A «Diákszálló» megvalósulása régi óhaja a tanulóifjúságnak — mondja — mert, eltekintve a többi nyomoruságoktól, a legtöbb mizériát a rettenetes lakásviszonyok idézik elő. A borzasztó pénzhány és a hónapos szobák megdrágulása miatt a diákok kénytelenek hárman-négyen meghuzódni egy kis szobácskában, amelyet legtöbb esetben egész télen át még fűteni sem tudnak, egyszerűen azért, mert nem kerül tüzelő anyagra. A hallgatók nagy

része oly nagy pénzhányban szenved, hogy nem reggelizik egyáltalában, ebédelni a népkonyhára jár, mert ott husz fillérért kaphat ebédet. És ezekre a nyomoruságokra is annyi a kiadás, hogy a legtöbb még a jegyzeteket is másolni kénytelen, mert nem telik könyvekre. Mindez természetesen borzasztóan akadályozza őket a tanulásban. Vannak ugyan segítőegyesületeink, de ezek, sajnos, egyedül nem bírják ellátni a szükségleteket. A mi segítőegyesületünk igyekszik úgy orvosolni a bajokat, hogy a szegény tagoknak 10 korona havi segélyt nyujt és állásokba helyezi őket. Correpétálásra sikerül egynéhányat beajánlani, amelyért 30 korona havi fizetést szoktak kapni. Természetesen ez végtelen kevés a nyomor enyhítésére, de ha tekintetbe vesszük, hogy jönnek olyan állások is, amelyek napi három órai elfoglaltságért havi 20 korona fizetést ajánlanak fel, akkor meg kell elégedve lennünk ennyivel. Azután ott van a «Diákotthon», de bizony csak száz hallgatónak tud ingyen lakást nyujtani.

Igaz ugyan, hogy vannak ösztöndíjak is, amelyekkel az egyetem támogatja a diákságot, de ebben sajnos, csak a III. IV. és V-öd évesek részesülhetnek. Ami ilyen célokra való alapítvány van, — így például: a Mitterpacher-Hadaly-féle — abból körülbelül 20—30 hallgató kap csak évi 20—25 korona segélyt. De érdekes, hogy ebben a kedvezményben is csak azok részesülnek, akik annyira rossz helyzetben vannak, hogy nem látogathatják az előadásokat s így tandíjmentességet sem tudnak szerezni. Nagy baj az is, hogy a hallgatók az iszonyatos nyomoruságtól annyira elvannak keseredve, hogy szinte huzódoznak minden mozgalomtól, — mert nincs hitük, bizalmuk a jobb viszonyokban. Legutóbb kérdőíveket bocsájtottunk ki, hogy statisztikailag megtudjuk álla-

rég óhajtott vágya: a «Diákszálló», mely nyugalmas otthont biztosít a szegény, nyomorgó, de ambiciózus és tehetséges ifjúságnak.

pitani a nyomorgók számát és arra a szomorú eredményre jutottunk, hogy a beérkezett kérdőíveket hallgatóink háromnegyed része a társadalom jószívűségére van utalva.

Nagyon szép mozgalom indult meg utabban az egyetemi hallgatók érdekében a vendéglősök és kávézók között, mely mozgalom által a nyomorgó diákok igen szép segélyhez jutottak, — de hát természetes, sem ez a mozgalom, sem a többi segítő egyesületek nem enyhíthetnek oly tulsokat a rossz viszonyok között élő diákok nyomorán. A tarthatatlan szomorú viszonyokon csakis az segíthet, ha rövid időn belül megvalósulhatna a tanulóifjúság